

Arrest

nr. 76 323 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 29 november 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.05.2011 werd ingediend door:

*(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: India
geboren op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De elementen aangehaald ten gronde (dat betrokkene sedert 2003 in het land zou verblijven en dat hij geen feiten tegen de openbare orde zou gepleegd hebben) worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”*

1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 29 november 2011 betekend werd onder de vorm van een bijlage 13, vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (1) (2)

wordt aan (...)

geboren te India, op (...),

van Indische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 29/12/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en

Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

beslissing 08/11/11: De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad acht het beroep ambtshalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard zou worden vernietigd en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, quod non, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

2.2. Gelet op het gestelde in het punt 2.1. is het niet nodig dat de Raad uitspraak doet over de exceptie van onontvankelijkheid wegens herhaald bevel die door verwerende partij wordt opgeworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van "de materiële motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991)".

Verzoeker betoogt als volgt:

"In de bestreden beslissing omtrent de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd gesteld door de verwerende partij dat de buitengewone omstandigheden die door concludant werden aangehaald niet konden aanzien worden als buitengewone omstandigheden.

De aangehaalde buitengewone omstandigheden waren: "Cliënt kan deze aanvraag niet vanuit Indië doen maar is verplicht deze vanuit België tot U te richten. Het is voor hem onmogelijk om terug te keren naar Indië omdat zijn leven aldaar in gevaar is. Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug naar zijn eigen land zou kunnen keren."

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland verrechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong kon indienen niet werden aanvaard of bewezen. Dit is ten onrechte.

Verweerder motiveert immers niet waarom de buitengewone omstandigheid niet wordt aanvaard.

Verweerder beroept zich op een argument ten gronde met name: "Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

Verweerder verwacht de buitengewone omstandigheden met de argumenten ten gronde en schendt in die zin de op hem rustende motiveringsplicht."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.4. Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *"buitengewone omstandigheden"* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onder het kopje *“1. Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden”* het volgende had opgeworpen:

“Mijn cliënt kan deze aanvraag niet vanuit India doen, maar is verplicht deze vanuit België tot u te richten. Het is voor hem onmogelijk om terug te keren naar India, omdat zijn leven aldaar in gevaar is. Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug naar zijn eigen land zou kunnen keren.”

3.7. Door louter te herhalen wat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds heeft aangehaald slaagt verzoeker er niet in volgende vaststelling in de bestreden beslissing onderuit te halen: *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de argumenten van verzoeker waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen, en meer bepaald het gegeven dat zijn leven in India in gevaar zou zijn, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in ogenschouw werden genomen waarbij deze niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit de waarachtigheid van zijn beweringen blijkt. Op grond hiervan is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat de loutere vermelding te vrezen voor zijn leven niet als buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de gemachtigde duidelijk gemotiveerd waarom hij de door verzoeker als ‘buitengewone omstandigheden’ ingeroepen elementen niet kan aanvaarden.

De Raad acht de motivering van de eerste bestreden beslissing afdoende, pertinent, deugdelijk en ter zake dienend, derwijze dat ze de bestreden beslissing die verzoekers’ aanvraag onontvankelijk verklaart, schraagt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een omstandige wijze gemotiveerd heeft waarom de door verzoeker in zijn aanvraag opgeworpen elementen, die volgens hem de buitengewone omstandigheden vormen die hem toestaan de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de argumenten van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging herhaalt, en begrepen dient te worden dat hij aanstuurt op een heronderzoek van zijn aanvraag, dient de Raad erop te wijzen dat hij als annulatierechter niet de rechtsmacht heeft om in de plaats van de verwerende partij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging te beoordelen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat *“verweerder (zich) beroept op een argument ten gronde met name: ‘Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren’”*, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet kan gevolgd worden. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.4. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, waarbij vervolgens gemotiveerd wordt waarom de door verzoeker aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

Pas indien de bevoegde overheid van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een kennelijke onredelijke wijze heeft toegepast op zijn aanvraag om verblijfsmachtiging door deze onontvankelijk te verklaren.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER